ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΈΡΩΤΑ

— Τὸν πρῶτο της φίλο μιὰ γυναῖκα τὸν ἀποκτᾶ συνήθως ἀπὸ ἔρωτα. Τὸν δεύτερο ἀπὸ πεῖσμα. Καὶ τοὺς ἄλλους ἀπὸ συνήθεια.
(Ἀ λ. Δ ο υ μ ᾶ ς, υἱός).

— Δυὸ ἄντρες, τοὺς ὁποίους ἀπάτησε ἡ ἴδια γυναῖκα, εἶνε λίγο συγγενεῖς.
(Ἀ λ φ ρ. Κ α π ὺ ς)

— Ἡ μεγαλειτέρα ἔνδειξις ἔρωτος μιᾶς γυναικὸς σ' ἕναν ἄντρα εἶνε νὰ μὴ τοῦ πῇ : «Πρόσεξε μὴ μὲ τσαλακώσῃς», ὅταν φοράει ἕνα καινούργιο φόρεμα. Ἐπίσης τὸ καινούργιο φόρεμα εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ἀσφάλεια τῆς συζυγικῆς πίστεως γιὰ μιὰ γυναῖκα.
(Θ ε ό φ. Γ κ ω τ ὲ)

— Στὸν ἔρωτα, ἡ τύχη παίζει σπουδαῖο ρόλο. Πρέπει νἄχετε πάντοτε ἕτοιμο τἀγκίστρι σας. Ἐκεῖ ποὺ δὲν φαντάζεστε, ἔχετε τὴν ἐλπίδα νὰ πιάσετε τὸ καλύτερο ψάρι !
(Ὀ β ί δ ι ο ς)

— Δὲν διαλέγει κανεὶς τὴν φιλενάδα του. Τοῦ πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανό. — «Σὰν κεραμίδα» προσθέτουν πολλοί.
(Κ λ α ύ δ ι ο ς Ἀ ν ὲ)

— Ὁ ἀφιλοκερδὴς ἔρως τῶν γυναικῶν μοιάζει μὲ μερικὰς προσκλήσεις σὲ ἀρχοντικὰ σπίτια, ὅπου οἱ καλεσμένοι ξοδεύοιν μιὰ περιουσία ὁλόκληρη σὲ πουρμπουάρ γιὰ τὴν ὑπηρεσία !

— Στὸν ἔρωτα, ἡ ἀρχὴ μόνον ἀξίζει... Γι' αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται διόλου περίεργο τὸ ὅτι... ξαναρχίζει κανεὶς τόσο συχνά.
(Π ρ ί γ κ η ψ ν τ ὲ Λ ὶ ν)

— Ἀπὸ δυὸ ἐρωτευμένους, ὁ ἕνας πάντοτε δὲν ξέρει τί θέλει ὁ ἄλλος. Αὐτὸς δὲ εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ.
(Ἀ λ φ ρ. Κ α π ὺ ς)

— Εἶνε ἐπειεικὴς κανεὶς ἀτέναντι αὐτῶν ποὺ ἀγαπᾶ. Τὸ κακὸ εἶνε ὅτι ἀπὸ τὴν πολλὴ ἐπιείκεια, καταλήγει συνήθως στὸ νὰ μὴ ἀγαπᾶ.
(Ἀ λ μ π ὲ ρ Γ κ ο ν ὸ ν)

— Μιὰ ἔξυπνη γυναῖκα καταλαβαίνει ἀμέσως τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀντίληψη τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ἀγαπάει. Ἂν ἀγαπᾶ ἕναν ἠλίθιο, τὸ ἀντιλαμβάνεται. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ τὸν ἀγαπᾶ...
(Ἀ λ φ ρ. Κ α π ὺ ς)

— Κάτι ποὺ δὲν συγχωρεῖ ποτὲ ἕνας ἄντρας εἶνε... νὰ παρηγορηθῇ ἡ ἀγατημένη του γιατί τὴν ἀπάτησε !
(Π ὼ λ Μ π ο υ ρ ζ ὲ)

— Ἡ γυναῖκα, ὅταν θέλει ν' ἀρνηθῇ τὸν ἔρωτα, λέει ἁπλούστατα : «Ὄχι». Ὅταν ὅμως ἀρχίζει τὶς ἐξηγήσεις... παζαρεύει.
(Ἀ λ φ ρ ὲ ν τ ν τ ὲ Μ υ σ σ ὲ)

— Ἡ ζήλεια δὲν εἶνε τὸ συναίσθημα τοῦ ἐρωτευμένου ποὺ ἀγαπᾶ, ἀλλὰ τοῦ ἰδιοκτήτου ποὺ τοῦ καταπατοῦν τὴν ἰδιοκτησία του.
(Ι. Π. Σ τ ὰ λ)

— Περισσότερο εὐχαριστούμεθα ὅταν θαυμάζουν οἱ ἄλλοι τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦμε, παρὰ ὅταν τὴ θαυμάζουμε ἐμεῖς.
(Ὀ. ν τ ὲ Μ π α λ ζ ὰ κ)

— Τὰ ἐρωτικὰ ραντεβοῦ μοιάζουν μὲ... τὶς κουταλιὲς τῆς σούπας. Ἡ πρῶτες εἶνε πολὺ ζεστές, ἡ τελευταῖες ψυχρές...

Κανένα !... Θέλω νὰ πεθάνοιν κι' οἱ δύο !... Καὶ νὰ πεθάνω κι' ἐγὼ μαζύ τους !... Θέλω νὰ πάρω τὴν τελευταία τους πνοή, θέλω νὰ πεθάνω φιλῶντας τα στὸ στόμα. Καὶ ποῦ ξέρετε ἴσως τ' ἀναστήσω ἐγὼ μὲ τὴν πνοή μου... Ἴσως τοὺς δώσω πάλι ζωή. *(Θέλει νὰ μπῇ στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν. Ὁ γιατρὸς τὴν ἐμποδίζει).*

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Κυρία μου !... Σὲ δύο λεπτὰ θὰ εἶνε πειὰ ἀργά !... Δύο λεπτὰ σᾶς μένουν μόνο γιὰ ν' ἀποφασίσετε. Πέστε μου γιὰ τελευταία φορά : Ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο σας παιδιὰ νὰ σώσω ;

ΜΑΡΙΑ.— Καὶ τὰ δύο. Καὶ τὰ δύο ἢ κανένα !... Ἢ ὄχι, ὄχι, σταθῆτε... Σταθῆτε... Κάνετε καλύτερα ὅ,τι θέλετε σεῖς. Σῶστε τὸ Ζάν... Κι' ὁ Παῦλος ; Θεέ μου !... Θὰ τρελλαθῶ !... Λοιπὸν τὸν Παῦλο... Σῶστε τὸν Παῦλο... Ὄχι, ὄχι... Τὸν Ζάν... Ὄχι, καὶ τοὺς δυό, καὶ τοὺς δυὸ νὰ τοὺς σώσετε... Καὶ τοὺς δυὸ νὰ τοὺς σκοτώσετε !... Χά ! Χά !... Καὶ τοὺς δυό !... Δὲν ἀγαπῶ οὔτε τὸν Ζάν, οὔτε τὸν Παῦλο... Σῶστε τους !... Σκοτῶστε τους !... Χά ! Χά ! *(Γελάει ἄγρια. Τὰ μάτια της σπιθοβολοῦν).*

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Κυρία !... Κυρία !...

ΜΑΡΙΑ.— Χά ! Χά ! Τὸν Παῦλο ! Τὸν Ζάν !... Τὸν Παῦλο, τὸν Ζάν !... Χά ! Χά !...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ— Θεέ μου !... Ἐπουράνιε Θεέ !... Τρελλάθηκε !... Δυστυχισμένη μητέρα !... Καὶ τὰ παιδιά ; Ἡ ὥρα πέρασε πειά... Θἄχοιν πεθάνει !... Τί δράμα, Θεέ μου !... Τί τραγωδία !... Τί φριχτὴ τραγωδία !...

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΛΑΣΙΚΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ Σεμίραμις καὶ ὁ Δαρεῖος. Ἕνα σκληρὸ μάθημα πεῖ δίδεται μετὰ θάνατον. Ὁ Ξέρξης καὶ τὰ ἑλληνικὰ σιτοφορτία. Πῶς... δὲν τὰ ἀπόχτησε! Ὁ πόθος τοῦ Δαρείου. Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος κι' ὁ Ἰνδὸς τοξότης. Γιατὶ ἔχασε ὁ Διονύσιος τὴν βασιλεία. Γιὰ ν' ἀρέση ὁ μέλας ζωμός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ Σεμίραμις, ἡ βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, εἶχε παραγγείλει νὰ γράψοιν ἀπάνω στὸν τάφο της τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή :

«*Ὅποιος βασιληᾶς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, ἂς ἀνοίξῃ αὐτὸν τὸν τάφο καὶ ἂς πάρῃ ὅσα θέλει*».

Ὅταν ὁ Δαρεῖος ἔτυχε ἀργότερα νὰ ἰδῇ τὴν ἐπιγραφή, βέβαιος ὅτι θἄβρισκε μέσα χρυσμένους θησαυρούς, διάταξε ν' ἀνοίξοιν τὸν τάφο.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄνοιγμα δὲν βρῆκε παρὰ μιὰ δεύτερη ἐπιγραφή, ἡ ὁποία ἔλεγε τὰ ἑξῆς :

«*Ἂν δὲν ἦσουν κακὸς καὶ πλεονέκτης, δὲν θὰ παρεβίαζες ποτὲ τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν*».

* * *

Ὅταν ὁ Ξέρξης ἐβάδιζε κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐνῶ βρισκόταν ἀκόμα στὴν Ἄβυδο, συνέλαβε μερικὰ ἑλληνικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα μετέφεραν σιτάρι στὴν Ἑλλάδα.

Οἱ στρατηγοί του τοῦ ἐπρότειναν τότε νὰ τὰ βουλιάξοιν μαζὺ μὲ τὸ ἐμπόρευμα καὶ τὸ πλήρωμά τους, ἀλλὰ ὁ Ξέρξης δὲν ἐνέκρινε τὴ γνώμη τους.

Κάλεσε λοιπὸν κοντά του τοὺς Ἕλληνας πλοιάρχους καὶ τοὺς ρώτησε ποῦ πάνε.

— Στὴν Ἑλλάδα, τοῦ ἀπάντησαν αὐτοί.

— Κι' ἐμεῖς ἐκεῖ πάμε, τοὺς εἶπε ὁ Ξέρξης. Ὥστε τὸ σιτάρι ποὺ μεταφέρετε εἶνε δικό μας καὶ θὰ τὸ βροῦμε ἐκεῖ μόλις φτάσουμε. Πηγαίνετε λοιπόν. Εἶστε ἐλεύθεροι.

Καὶ τοὺς ἄφησε πράγματι ἐλευθέρους. Μὰ δὲν πραγματοποιήθηκε κι' ἡ ἐπιθυμία του. Γιατὶ τὸ βρῆκε στὴν Ἑλλάδα μπαστούνια.

* * *

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Δαρεῖος ἄνοιξε ἕνα ρῶδι, ἕνας φίλος του τὸν ρώτησε τί ἐπιθυμοῦσε νὰ ἔχῃ σὲ τόση ἀφθονία ὅπως ἦσαν οἱ σπόροι τοῦ καρποῦ αὐτοῦ.

— Ζωπύρους ! ἀποκρίθηκε ὁ βασιλεύς.

Ζώπυρος ἦταν ἕνας ἐπιφανὴς Πέρσης ἀγαθωτάτου χαρακτῆρος, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Δαρεῖος εἶχε στενότατη φιλία. Συνεπῶς ἤθελε νἄχῃ πολλοὺς τιμίους φίλους.

* * *

Σὲ κάποια μάχη ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος συνέλαβε αἰχμάλωτο ἕναν Ἰνδό, γιὰ τὸν ὁποῖον ἔλεγαν ὅτι ἦταν ἄριστος τοξότης καὶ μποροῦσε νὰ περάσῃ τὸ βέλος του μέσα ἀπὸ δαχτυλίδι.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν διέταξε τότε νὰ τοὺς ἐπιδείξῃ τὴν ἱκανότητά του, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούσῃ, τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο.

Ἐνῶ λοιπὸν τὸν ὁδηγοῦσαν στὸν τάπο τῆς καταδίκης, ὁ Ἰνδὸς εἶπε στοὺς ἀνθρώπους τοῦ βασιλέως :

— Ἔχω ἀρκετὲς μέρες ποὺ δὲν ἐδοκίμασα τὸ τόξο μου καὶ φοβοῦμαι μήπως ἀποτύχω καὶ διαψεύσω τὴ φήμη μου...

Ὁ Ἀλέξανδρος, μόλις ἔμαθε τὸν πραγματικὸ λόγο τῆς ἀρνήσεώς του, τὸν ἄφησε ἐλεύθερο καὶ τὸν ἔστειλε στὴν πατρίδα του μὲ πλούσια δῶρα.

* * *

Ρώτησαν κάποτε τὸν τύραννο τῶν Συρακουσῶν Διονύσιο, πῶς ὁ πατέρας του ἂν καὶ ἦταν ἕνας ἁπλὸς πολίτης κατώρθωσε νὰ γίνῃ βασιλεύς, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἔχασε τὴ βασιλεία, ἂν καὶ ἦταν γυιὸς βασιλέως.

— Γιατί στὸν καιρὸ τοῦ πατέρα μου, ἀποκρίθηκε ὁ Διονύσιος, μισοῦσαν τὴ δημοκρατία, ἐνῶ στὸν καιρὸ τὸ δικό μου μισοῦσαν τὴ βασιλεία.

* * *

Ὅταν μετὰ καιρὸ ἔκαμαν πάλι στὸ Διονύσιο τὴν ἴδια ἐρώτησι, ἀπάντησε :

— Ἀπὸ τὸν πατέρα μου κληρονόμησα τὴ βασιλεία, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὴν τύχη του !

* * *

Ὁ Διονύσιος διέταξε κάποτε τὸ μάγειρό του νὰ κατασκευάσῃ μέλανα ζωμό, γιατί ἦταν περίεργος νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἐθνικὴ αὐτὴ τροφὴ τῶν Σπαρτιατῶν.

Μόλις ὅμως ἔβαλε στὸ στόμα του μιὰ σταλιά, τὴν ἔφτυσε μὲ ἀηδία καὶ εἶπε :

— Γιὰ νὰ βρῇ κανεὶς νόστιμο αὐτὸ τὸ ζωμό, πρέπει νὰ κάμῃ τὰ γυμνάσια τῶν Σπαρτιατῶν καὶ νὰ λουστῇ στὸν ποταμὸ Εὐρώτα !